

kintetbe, hogy a családban elhasznált iparcikkek közt még sok a külföldi munka. Ezek fogyasztásával a külföldet támogatjuk, s így nemzeti szempontok is arra hívják fel a nőt, hogy tehetségét, munkaerejét a nemzet javára érvényesítse.

A munka értékével a nő értéke is emelkedik a családban. A munkáskezet mindenki tiszteli és becsüli. A munkát kereső nő mindig talál valami tennivalót a háztartásban. Ha az asszony unatkozik a házban, az annak a jele, hogy nem tud dolgozni. Ha nem talál a házban dolgot, azt bizonyítja be, hogy nem is keresi a munkát, nem ismeri kötelességeit, nem szokott a háza vezetésével törődni.

Pedig a ház okos, gondos vezetése, a családtagok szerető gondozásával, ellátásával járó munka még ott is az asszony kötelessége, ahol a jobb mód megengedi a nagyszámú családtartást. Még az ilyen körülmények között is az asszony legyen a lelke a háznak. Ő legyen minden munka intézője, vezetője s lelkiismeretes gonddal örködjék, hogy mindenki eleget tegyen a házban kötelességének. A szeretetből fakadó munka és gondozás akár anyagi, akár lelki életünkben, mindig szorosabban fűzi a családtagokat egymáshoz. Ebben áll a nőnek legnagyobb ereje, legbiztosabb hatalma.

Az anyáknak munkátlan élete a családban rossz példát nyújt a gyermekeknek is, akik megszokják azt, hogy életüket ők is fölületes szórakozásokkal és léhaságokkal töltsék el. Aki a maga dolgával nem törődik, az a mások háza előtt söpröget. A költő szavaival élve:

Munkásság, az élet sója,  
A romlástól, mely megóvjá,  
S csak az, aki nem hevert,  
Várhat áldást és sikert.

### Az okos hangya.

Szobám rabjává tett egyszer jó két hónapra a törött lábam. Mikor végre kikelhettem az ágyból, még mindig nem volt szabad a hazamennem. Ha el tudtam vánszorogni egyik székeltől a másikig, az már nagy dologszámba ment. Igen szomorú napokat éltem. Idegen országban ért a baj; nem volt egy résztvevő lélek, aki ellátogasson hozzám.

Pedig nem is volt olyan rossz dolgom. Tiszta, fehérre meszelt, barátságos kis szobában laktam és ablakom előtt akácfa virágos lombjai bólogattak. Az unalom se igen bántott, mert mindig tanultam, olvastattam. És ha belefáradtam, hát elővettem a fűrő-faragó szerszámaimat és készítettem szivaros ládák deszkájából mindenféle csinos holmikát: ládikákat, óratartókat és képkereteket. Csak az esett nehezemre, hogy mindig egyedül vagyok. A fecskék ugyan elrepültek ablakom előtt, be is néz-

tek az ablakon, de nem sokat törődtek velem. A fészekben váró éhes fiaiknak fogdostak bogarakat s ezzel a vadászattal telt el egész napjuk.

Igen megörültem hát, mikor egy délután azt vettem észre, hogy az asztalom alatt hangyák járnak-kelnek. Nem tudom micsoda repedésen át férközhettek be. Elég az hozzá, hogy ott futkároztak a földön és a falon, mintha keresnének valamit. Elmulatoztam a nézésén: hogyan tesznek-vesznek. De csakhamar látni kezdtem, hogy kár örülni ezeknek a kis fekete vendégeknek, mert rájuk illik a közmondás: adj a tótnak szállást, kiver a házadból. Az én hangyáim ugyanis olyan számosan kezdtek kifelé tódulni a fal réseiből, hogy nemsokára igazi fekete-sereg lett belőlük és az asztal alatt ellepték az egész földet. „Ho-hó! pajtások!” gondoltam magamban, „nem úgy verik a cigányt!” Hogy alszom én ma éjjel ebben a kis szobában, ha ti elfoglaljátok?!

Már éppen söprűhöz akartam nyúlni, mikor azt látom, hogy egy csomó hangya, vagy harminc-negyven elszakad az ezernyi sokaságtól. Fölfelé mászik a falon és ott jó magasan eltűnik egy másik repedésben. Nini, hát ilyen titkos barlangokkal van teli ez a fal? Ezt nem is tudtam eddig. És elkezdtem törni a fejem, hogy vajjon mit művelhetnek a hangyák abban a lyukban? Alig telt el egy perc, a kis hangyacsoport megint kiszaladt abból a felső részből és lenyargalt a földre a nagy hadsereghez. Ugy látszik, tanácskoznak egy darabig és az egész ügyes kis előcsapat elmondta, hogy ott fenn jó világ van és az az odú biztos menedékhely lesz az egész népnek. Nemsokára a roppant sereg föl, a lyuk felé kezdett vándorolni a falon.

„Nem oda Buda!” — mondtam magamban. Azzal hirtelen elővettem a hideg enyvvel telt köcsögöt és a vastag esettel jó két arasz hosszú, vastag vonalat húztam a repedés alá. Ez az enyvescsík a hangyáknak akkora gát volt, mintha mi emberek három-négy öl magas vasúti töltés elé kerülünk. A hangyák még messze voltak, hát nem vették észre, mit cselekedtem. De mikor a sereg eleje feljutott az enyvig, egyszerre nagy rémület és riadás keletkezett a kis fekete vitézek között. Az elsők, akik beleütköztek abba a rettentő és veszedelmes akadályba, eszük nélkül visszafordultak és beleszaladtak a sereg közepébe, elmondani, hogy micsoda baj van előttük. Alig telt el fél perc: az egész hangyavándorlás hirtelen visszahúzódott a földre. A fal megint olyan tiszta lett, mint a tenyerem.

Én meg csak vártam, hogy mi lesz most? A hangyák egy darabig nyüzsögtek lenn, mintha hadi tanácsot tartanának. Aztán egyszerre kivált a seregből egy harminc-negyven főnyi kis csapat, mint előbb. Óvatosan, de bátran fölfelé kezdett mászni a rettenetes gát felé. Megértettem, hogy ezeket a többiek küldték előre: gondosan átvizsgálni, mi legyen hát az a hirtelen

támadt akadály. A kémeledő csapat csakugyan nézegetni, tapogatni kezdte az enyv-vonalat. Egy vigyázatlan hangya belé is ragadt menten. De társai, mihelyt látták a bajt, oda rohantak és közös erővel kiszabadították. Mivel pedig a szegény fickónak szeme, szája és minden lába úgy tele lett a tapadós enyvvel, hogy mozdulni se bírt; a hű cimborák gyorsan és ügyesen megtisztították. S a megmentett hangya néhány pillanatra mulva már résztvett a vizsgálódás munkájában.

A kis csapat roppant gondosan és most már nagyon vigyázva kémelelte a ragadós gátat. Először csak egy ponton, és aztán mindig odább és odább. Minthogy a világon mindennek van vége: eljutottak a vonal végére is. Ott egy kis tanácskozás után rájöttek a nagy böles gondolatra: nini, hiszen ezt az akadályt is ki lehet ám kerülni!

De okulva az előbb törtéteken, fölmásztak a már kiszemelt odúig; hátha ott is támadt valami új veszedelem. És eltűntek a lyukban.

Míg ez az okos kis kéme csapat így dolgozott, a hatalmas, nagy hangyasereg szép csöndesen lent várakozott az asztal alatt.

Kis idő mulva az apró kémek ismét előkerültek az odúból. Meggyőződtek, hogy ottan nincsen semmi baj, minden a régiben van. És nagy örömmel szaladtak le a sereghez, vargabétút csinálván az enyv-vonal körül, megvinni a jó hírt, hogy: „Jőjjetek, pajtások, megszűnt a veszedelem, csak egy kis kerülő utat kell tennünk.“

Az egész sereg csodálatos rövid idő alatt megtudta, hogy bízvást föl lehet menni abba a barlangba. És tüstént fölfelé indult a nyüzsgő vándorlás, roppant nagy fekete betűt írván le a falon a ragadós enyv-gát körül, amint óvatosan kerülte a veszedelmet.

Alig telt el egy negyedóra, az egész sereg bevonult az odúba és az utolsó hangya is eltűnt a résben.

Ismét egyedül maradtam kis szobámban. Imádó csodálattal emeltem föl lelkemet a jó Istenhez, aki ilyen parányi teremtéseknek is adott elég okosságot ahhoz, hogy szegény kis életüket így eszesen óvják meg a veszedelemtől. És hálát adtam a jó Istennek, hogy ily szép példában mutatta meg nekem nagy bölcseségét és kegyelmét.

(Tóth Béla.)

## A LÓ ÉS A LOVAS.

Gyerünk innen, pej paripám!

— Hova menjünk, édes gazdám?

Gyerünk, mint a madár

A kék levegőbe,

Ezüst folyón által

Aranyos erdőbe.

— Messze van az, de nem bánom,

Ha te mondd, megpróbálom...

Hogy repüljek veled?

Miképpen gondoltad?

Ugy-e, mint a szélvész,

Vagy mint a gondolat?"